

**Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er]
euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam
s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam]
s[ecundu]m Curia[m]**

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

D[omi]nica. iiij. post Trinitatis. Textus eua[n]g. Lu. ca. vi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70429)

Dñica. III. post Trini.

eam inueniat educatam de tenebris et pul-
ueribus peccatorum.

Dñica. iij. post Trinitatis.

Textus euāg. Lu. ca. vi.

Stote misericordes:
sicut et pater vester misere-
ricors est. Nolite iudi-
care: et non indicabimini.
Nolite condemnare: et non condemnabimini.
Dimittite et dimittentur vobis.
Date: et dabit vobis. Mensura bonae et perfertae et coagitatae et superfluentis: dabit in sinu vestro. Eadem quippe mensura quam mensi fueritis: remetiet vobis. Dicebat autem illis: et similitudine. Nunquid potest cecus cecum ducere: nonne ambo in foveam cadunt? Nonne discipulus super magistrum? Persecutus autem omnis erit si sit sicut magister eius. Quid autem vides festucam in oculo fratris tui: trabem autem in oculo tuo? Nonne est non despicere? Aut quomodo potes dicere fratri tuo: Frater sine eijcia festucam de oculo tuo: ipse in oculo tuo trabem non vides? Hypocrita eijce primum trabem de oculo tuo: et tunc respicies ut educas festucam de oculo fratris tui.

Stote misericordes. (Lu. vi.) In principio euāgelio christi ad nonnullos omnes fideles et specialiter platos. Et continet tria praecipua: quae sunt. Quis exhortatio. Exhortationis ratio: et specialis admonitio. Quantum ad primum exhortat christi omnes ad dulcem misericordiam: quia misericordiae opera sunt de precepto: ut dicitur est feria secunda post primum dominicam quadragesime. Dicit ergo (Stote misericordes) Est autem misericordia ut dicitur. Tho. i. par. q. xx. et q. q. xxx. cor.

dialis compassio seu tristitia de aliena miseria: quae si possumus subuenire: appellimur seu puocamur. Beda: Magni peccati perieritis. Reddit ei hec verus nos perditioes dicitur et quae quaedam signa sublimis naturae nostris im-
punitati. Hec ille. Unde subdit: sicut pater vester celestis misericors est. Ubi notandum est secundum s. Tho. i. par. vbi. s. q. in deo non potest esse ipsa essentia misericordiae ut est. scilicet passio appetitus sensitui: cum non possit tritari vel pati: et consequenter nec participare: sed est in eo misericordia metaphorice: sicut et ira: in quantum habet effectum misericordiae: quae est subuenire misero. Tunc enim ipse maxime efficit. Tunc est in eo misericordia ut sonat actum voluntatis: quae volumus subuenire misero: sed non ut sonat actum sensu alitatis: ut dicitur est. Et hec plus in deo quam in homine est: nec potest homo in hoc equari. Unde sic: non equalitate: sed similitudine et imitatione quaedam imitat. Subiungit autem modos quibus primo miseremur. scilicet non iudicando seu non condemnando: et dimittendo: et exhibendo. Quis enim misericordia exhibita primo est quaedam bonum quae subleuat miseria eius. Duplicitate autem exhibet bonum primo. Primo: scilicet positive dando aliquid: puta elemosinam corporalem vel spiritualem: et quantum ad hoc dicit: date et dabit vobis. Secundo negative: quia scilicet cessat ab inferendo malum. Carere enim malo est quaedam bonum. secundum philosophum in libro ethicorum. et similiter non inferre malum est bene facere: quia est facere quod quis carere malo. Et hoc est duplex. Primo quantum ad opus: sicut cum quis non detinet vincum cum possit: aut non vult scire infortuna: et quantum ad hoc dicit: dimittite et dimittet vobis. Et secundo quantum ad cogitationem ipsam: sicut cum quis cessat male suspicari de fratre: cui suspicando poterat inferre damnum: gloriatur et famam eius apud seipsum demergendo. Et quantum ad hoc dicit: Nolite iudicare: et non re. Dominus ergo affigit tres species misericordiae exhibite proximo: ad quas omnis misericordia reducitur: secundum s. Tho. i. parte vbi s. Dicit ergo (Nolite iudicare) temere de occultis: vel de his que bono et malo animo fieri possunt. Ubi advertendum est quod duplex est iudicium. Quoddam largi ge dicitur: quod est omnis vera determinatio: eo modo quo dicere consuevit quod cecus de colore non iudicat. et huiusmodi est: et de hoc non intendimus. Aliud vero quod est iudicium per

pte z est iusticie actus: q. s. d. aliq iudica-
 mus: an bene vel male actū sit. Et hoc du-
 plex est. Anū. s. qd est d seipso qd vocat iu-
 diciū dicitū: qd licitū est z laudabile:
 de q etiā nō curam. Aliud qd est de alio
 et est duplex. s. licitū z illicitū. Licitū ē du-
 plex. s. vtile. i. iudiciū suspiciōsū sine assen-
 su rōnis ad obuiandū z tolerabile: vt iu-
 diciū determinatiōis de apū malis. Il-
 licitū autē triplex est. s. vsurpatū: qd. s. fit
 ab eo qui nō habet auctoritatē: z pueris
 qd fit ptra iusticiā. z temerariū: qd ex le-
 uibus pcedit signis interpretando intētiōz
 siue iudicādo d futuro statu hois: siue sen-
 tentiādo de occultis. Et hoc hz tres gra-
 dus. Prim⁹ est cū qs ex leuib⁹ signis du-
 bitat de alicui⁹ bonitate. Scd⁹ cū firmi-
 ter iudicat z sentit d alicui⁹ malicia. Ter-
 tius est qn vltimus pcedit ad pdenandū
 ad penā. Est ergo pctm mortale iudicare
 multis modis. Primo si iudex ex leuib⁹
 signis pdenet aliqū de pena notabilī.
 Scd⁹ si qs ex leuib⁹ signis firmi⁹ credat
 aliqū peccare mortalit: vt accidit quādo
 res est occulta vel in se indifferēs: quia fit
 iniuria primo: de q teneor bene sentire: se-
 cūs si iudicāre de veniali: quia iniuria nō
 est notabilis. Tertio qn iudiciū ē intustū
 de re notabilī. Quarto qn est vsurpatum
 Licitū est autē iudiciū Primo qn iudex hz
 auctoritatē z iudicat recte fm approbata
 p eidentia testiu: aut ex suspitiōe violēta
 Si autē sit tm pbabilis licz indicere pur-
 gationē canonicā. Scd⁹ licitū est etiā nō
 iudici iudicare. id est credere in manifest⁹
 Tertio quādo habent pbabilia signa: hoc
 em nō est mortle. s. ex pbabilib⁹ signis cre-
 dere firmiter q aliqs aliqd mortale pmi-
 serit: fm Archiep. ij. par. ti. ij. ca. viij. z
 dicat hoc esse cauendū. Est autē pbabile
 quod videt oib⁹ aut pluribus et maxime
 sapiētib⁹. Et his aut oibus aut pluribus
 aut pcpuis: vt patz ex. j. Topico. Vide d
 his scdm Tho. ij. q. ij. Hic aut loquitur
 dñs de iudicio temerario fm Amb. Non
 iudicare nāqz isto mō est misereri. Sicut
 em carere malo quod inesse potuit est qd
 dam bonā. vt prz. ij. Phyl. ita nō inferre
 malū cum quis possit: est facere bonū ali-
 q uo modo: vt dictū est. Horat⁹ g domi-

nus ne sic iudicem⁹: maxime cū seueritatē
 te aliena discutiedo. Chrys. Nec facile res
 peries quēqz neqz patremfamilias: neqz
 claustralē expertē erroris huius. Sūt at
 hec diabolice tentatiōis insidie. Nam qui
 seuerē discutit aliena: nunqz ppiōz reatu
 um merebit veniam. Qu sequit⁹ et nō iu-
 dica Dimini Sicut em pius z misericors
 pemit peccatoz timorē: sic seuerus z di-
 rus adicit criminibus ppijs. Decille.
 Grego. nisen. Nō ergo cum acrimonia pēi
 pitetis in pseruos sententiā. Nec ille. (no
 lite pdenare vt nō pdenabim) Hic repe-
 titur idem fm pdictum Grego. Qu hic ē
 sermo de pdenatiōe mētalē temerariā: nō
 autē de iudiciali: qz male faceret iudex nō
 pdenando quē debet pdenare. Repetit⁹
 aut bis ne qs credat esse lene pctm teme-
 rariū iudiciū qd hoiem tangit in honore.
 Nō est aut existimandū q qd pxiū nō iu-
 dicat vel pdenat: ipse nō sit pdenand⁹ si
 male faciat. sed iō sic dicit: qz qd iudicat teme-
 rarie: cū ipm suū iudiciū sit pctm p eo iu-
 dicabit z pdenabit: qd nō esset si nō iudic-
 casset. Vel hoc iō dicit: qz nō iudicare ē mise-
 reri: misericors aut misericordiam ptegitur plus
 vel min⁹ fm sue misericordie qntitatē. (Di-
 mittite) iniurias vt nō inferatis p eis ma-
 la q potestis (z dimittet vobis) pctm vrm
 Vel vt alia lra hz (et dimittimini). s. a pec-
 cato qd vos tener in fuitute: ad cui⁹ remis-
 sionē valet misericordia primo exhibita: z a di-
 abolo: qd vos p pctm strauit z addidit ser-
 uituti: z a deo: qd vos alligauit pene eter-
 ne infernali: si nō estis p triti vel tēporali
 purgatorij aut hui⁹ mudi si estis qdez cō-
 triti: sed nō exhibuist⁹ satisfactiōē plenā.
 (Date) scz elynas z beneficia fratrib⁹ vel
 fris (et dabit vobis) scz in pnti gratia z
 solatio a deo: z in futuro vita brā. Bed.
 Hic dimittere nos iniurias dñs et dare
 beneficia iubet: vt z nobis pctā dimittan-
 tur: z vita def eterna. Nec ille.
 Horat⁹ nō dixit chris Estote potētes
 sicut pater v⁹ potēs est. vel sapiētes vt di-
 uites: s; misicordes: qz appetitus potētie
 habet detectionē: iuxta illud ps. Deiecit
 eos dñs eleuare: vt pte etiā in Lucifero:
 q aliquo modo appetijt potētia id est su-
 perioritatē z principatum: z appetitus su-

Dnica. III. post Trini.

plentie inflationē. qz scia inflat. j. Cori. vij. Et diuitie obliuionē. qz succedentibz pspers oblit⁹ ē interstis sui. Genes. xl. Sed misericordia spōdet celestz regni possionē. Un chīs in die iudicij yr pater Dat. xxy. nō dicit. venite potētes. s; ve q potētes estis zc: Esa. v. nec. yēte sapītes. s; ve q sapiētes estis in ocul vīs: vt ibidem dī. nec venite diuites: s; ve vobis diuitibz q habetis h solatōem vestram Dicit aut. venite bndicti pīs mei. i. misericordes. Esurtiui em z deditis. zc. Un ds vt nos inducerz ad h c pietatē impellit eā oibz crea turis nobis manifestis. i. sensibili lib. vñ Job. xij. Interroga iumēta. i. cōsidera: et docebit te. s. pietatē. volatilia ce li z indicabūt tibi. Loqre terre z rēdebit tibi: z narrabūt pītes marz Nota pīmo iumēta. h em patz in elephātibz: qz si vn⁹ ceciderit: alij currūt ad subueniendū. et in equabz. qz siyna morit: alie filiū suscipiūt ad nutriendū. z in leonibz: qz parciūt pueris z infinitis anialibz: nisi magna fame vergeant. Nota se do in volatilibz. celi. yr patz i ciconijs q hñ Ambro. in hexame. parces suos senes collocāt in nido ac nutriunt. Et in aquila q sola pda n comedit s; pte seqntibz se aubz dimittit. z in colubar q aus sic dr arabice. et filiū adle ab ea reiectū: eijcit em vnū e nido qñ tres habuerit. pte laborē pascēdi nutriendum suscipit. Nota tertio terra. Amb. Noli es se dectioz insensibili elemēto qd fruct⁹ qd affert nō suis vsbz vendicat s; tuis ministrat obsequijs. Tu pō sol⁹ fruct⁹ illi⁹ in uadis z tibi peludis Et idē ē d alijs corpibz simplicibz maxime celo. Nota vltio pīces: yr patz in delphīs: q hoies mortuos deferūt ad lit⁹: et in conchis q cum sp sint clausē: qdam piscis eis defert alimētum: quod eis ad suam pntiā apertz infert et recedit.

Quantū ad secundū tangit rō qre debem⁹ pīmo mīsereri: pīcipue qstū ad dare bñficia: z non irrogare actualit mala. qz. s. misericōdia apud deum magnā obrinet remuneratōnez. Pro q sciēdū ē q supra dñs est horat⁹ ad remittēdū iurias inimicis. z dandū elynas paupibz. Isti ergo dicūt nobis retribuere mōstrū sunt cā

q nobis fiat retributio orando pro nob. vel quia eoz meritis nobis retribuitur: quia sunt causa sine qua nō. sicut dīna. s. causa q ignis comburat. Retribuunt autem nobis multiplicia bona. p talib⁹ opibz. Dicit ergo (Vensurā bonā) q ad bona fortunē. et coagitatā id ē concussam vt plus capiāt: quo ad bona nature: puta sanitatem et h mōi. (et confertam). i. nō ray silem s; cumulatā: q ad bona grē (et superfluētē). i. magnifice cumulatā. q ad bōa glē (dabunt) paupes z inimici (in sinum vñ) tanq retribuētes pro eo qd exhibuistis eis. Vel p hec omnia significat q pro dīctis operibus domin⁹ retribuēt nobis i beatitudine aliquid dign⁹ q fuerint ipa nostra opera ex se. sicut mensura conferta aliquid plus est q bona. i. legitima tñ.

Beata. Sicut si farinā sine parcitate mēsurare velles z cōferres et coagitares: et superfluēderes abunde. sic dñs mensurā magnā et superfluētē dabit in sinū vñz. Hec ille. Et p sinum intellige intellectū. in quo suscipiet subiectiue felicitas: cum sit visio. et voluntariē in qua suscipiet ipsa consolatio immēsa consequens visione z ipam essentiā anime: in qua suscipiet essentia gratie consummate. que gratia causabit in mente lumen glorie quod facit vt dere. et in voluntate charitatē que facit amare: delectari: z frui. Eadem quippe mensura qua mensi fueritis in bene operando vel peccādo: vt ait Beata (remetiet vobis) pmiū aut pena. Theo. Interrogabit aut aliqz fortassis subtili⁹. Sē m superfluēt reddi: quō eadem ē mēsurā: Ad quod dicim⁹ q nō dixit: in tanta mēsurā remetiet vobis: sed in eadē. Qui em bene fecerit: bene fiet et. quod est remetiri eadem mensura. Sed superfluētē mensurā dicit. quia millies bene fiet ei. Sic est z in iudicando. Qui enim iudicat: et deinde iudicatur accipit eandē mēsuram. Sedz pō q ad pl⁹ diiudicat qz sibi silem iudicauit: s; m hoc superfluens est mensura. Hec ille. Potest dici etiam q est eadez mensura: non s; m quantitatē sed s; m portione. quia maior merito maior reddetur pmiū: z minor minus. z sic de peccato z pēa. Et s; m q dīsp se habuit in ope/

rando: se habebit etiā proportionabiliter
su recipiēdo. z hec videt esse incertū theo.
Sed nō ē q̄ essentialē p̄mū proportiona/
bil meritis. i. opibz bonis nō fm se inq̄n
tū opa sunt: qz nō merent illd p̄mū: s; hz
eoz radice q̄ sunt merita. i. charitatem et
grām. S; pena proportionabilē demeritis
fm se. qz hz opus nostrz fm se nō mereat
p̄mū illud: tū meret penā. Et h̄c loquū/
do de pena sensus. Pena em̄ damni cum
sit puatio visionis dei cōmensurat visio/
que debebat. et cōsequēt gratie qua q̄s
meruerat visionem.

Horaz̄ sciendū est q̄ ad opa pietatis
triplici p̄mio induamur. sed cōst̄ tan/
git maximū q̄s arguēs a fortiori. Primū
est tempale: quo ad multiplicatōem tem/
paliū. Prouer. iij. Honora deum de tua
suba zc. Cū frēs cu iusdā monast̄z q̄ cui
dā sc̄to patri: vt legit in vitis patz q̄relā
facerent q̄ monast̄riū olim abūdas esset
tenye: dixit. In hoc monast̄rio p̄stueu/
runt esse duo frēs socij. i. dare z dabitur
z vos expulistis frēm dare. z frater dabit
indignat̄ abcessit. Scdm̄ est spūale qd̄
p̄sistit in pctōz remissōe. Eccl. iij. Elēo
syna paup̄is nō erit i obliuōe. z sicut i se/
reno glacies soluent pctā tua. Scdo in ḡ
tie collatione. ij. Cor. ix. Qui seminat in
b̄ndictōibz de b̄ndictōibz z meret. i. ḡfaz
in presentē et glām in futuro. Tertio in
gratie conseruatiōe. Eccl. xxix. Elēo spū/
na grām hoīs quasi pupillā conseruabit
Tertū est celestiale: qd̄ h̄ rangit̄cū dicit
Vensurā bonam zc. Quidā em̄ dant
p̄cipibz partē supfluoꝝ. Quidā s; oia
supflua. de quibz Lu. xij. Qui habz duas
tunicas zc. Quidā dant partē mal̄zem:
vt Martin̄: q̄ dedit mediā necessariam
chlamyde. Quidā s; oia necessaria.
s; ad decentiā. de quibz Mar. xix. Ecce
nos reliquimus oia zc. Primi habent mēsu/
rā bonā nisi duri fuerint in necessitate ex/
trema v̄l v̄gēre. Scbi p̄fertā. Tertij co/
agitatā. Quartj supessuētē: qz fm q̄ mē/
surat in dādo: de mēsurat in retribuēdo.

Quarū ad tertū sciendū est q̄ deus
vult maḡ reddere cāz quare debem̄ in
seruicordiā exhibere. primo q̄tū ad p̄maz
misericordiē sp̄z. S; qz plari z supiores p̄

cipue habent frequent̄ maiores occasiōes
iudicādi q̄ alij: siue qz plura vident z sci/
unt. siue qz videt naturalis inclinatio re/
crois suspicari de malis ad obuiandum.
Iō ponit special̄ monitio platoꝝ z oim̄ q̄
habēt alios dirigere z iudicare. cū dicit.
(Dicebat aut̄ illis) i. apl̄s. q̄ vt d̄t Liril
lus futuri erāt mudi doctores (z sicuti d̄/
nē) q̄ mēl̄ intelligeret quō de alijs iudi/
carēt: z vt eos iduceret sp̄ali p̄ alijs ad
remittēdas iniurias: z elynas dādas: que
duo potissime. ad supiores p̄tinēt (Nun/
qd̄ pōt cec̄? cecū ducere) q̄s dicit. Hoc si
ne suo piculo facere nō potest. Si enī vt
dicit Chrys̄. piculosū est cecū cecū habē/
re ducē. nillo piculosū ē cecū velle ēē du/
cez cecū. (Nōne abo i foueā cadūt: q̄s di/
sic: nisi forte raro z i paucioribz. Ita ar/
sicutudo adaptat̄ ad p̄missa q̄drupliciter.
Primo fm Liril. adaptat̄ platis q̄ ad s;
tutes p̄ficiētes intellectū: puta sapiam̄ z
prudentiā. Non em̄ sufficit eis elēo synaz
dare z iniurias remittere: s; oportet eos du/
ces esse z alios ad hoc inducere. Non eti/
go debent esse cecū: qz nō possent alios do/
cere q̄ nesciūt. Tū subdit. (Nō ē discipul/
lus sup magist̄z). i. doctio: in ḡfo. Est ar/
sciendū q̄ ois hō est discipul̄ dei doctis
interius infundēdo lumē nature intelles/
crus z p̄forādo illd: vt docentis exteri/
p̄sensibiles creaturas. Discipul̄ ḡalicu/
iūs hoīs si pl̄ capiat q̄ sū mgr. d̄ non
cōpetit ei inq̄tū discipul̄ eius est. sed in
quantum discipulus dei est. z tunc effi/
cit actu v̄l potētia magist̄r sui mgr̄ i. Ul/
tima ergo p̄fectio ad quam pōt venire d̄
scipul̄ hoīs vt sic. ē vt sciat q̄ scit sū ma/
gister. qz ista sc̄la pōt ab eo p̄cipe. z p̄p̄t
mū sic papit desinit esse discipul̄. et sic cō/
magister respectu alioꝝ. Ideo subditur.
(Perfect̄ aut̄ ois erit discipul̄). i. vt sic:
(si sit sicut mgr̄ ei). i. si nouit ea z eo mō/
q̄ z quō nouit sū mgr̄. Scdo adaptat̄ hz
Theo. q̄ ad oēs vt nō iudicēt. p̄cipue cū
sunt in simili vicio. z specialit̄ q̄ ad platos
q̄z specialiter est iudicare: At ḡ. Si tu
aliū iudicas z ipse in eisdē peccas: nonne
assimilatis cecū cecū ducēt: Quō ei ille a/
te ducet ad bonū: cū et tu peccas. Nō est
discipul̄ sup magist̄z. Si tu peccas qui

Dñica. III. post Trini.

te magistru & ductore putas: ubi erit q̄ a te
disciplinat & ducit? Hec ille. Tertio ada-
ptatur fm̄ eundē q̄ ad dare elemosinā: et
iniuriā dimittere dā: vt. s. aliq̄ inferere iniu-
rias nō pdam⁹ oculū p̄ impatiētiā. vel ali-
q̄ perere elynam: nō pdamus p̄ auariciā:
alioqn̄ nō poterim⁹ vicia eoz curare cum
nostra mēs sit viciata. Et subdit: Nōc̄ di-
scipulus rē. q̄si diceret: Si ch̄s magister
noluit vlcisci: sed partē q̄re vlcisci vis tu q̄
discipulus es: Esti ipse voluit largiri: tua
p̄fectio erit: si r tu talis fueris vt ille fuit.
Quarto fm̄ Aug. adaptat ad mēsurā de
q̄ fmo p̄cellerat. At em̄: vel ido subiūxit:
nō pōt cec⁹ cecuz ducere: vt nō speraret a
leuitis accepturos mēsurā illā de q̄ dixit
Dabit in sinū vīm. q. s. decimas dabant
eis: q̄s cecos dixit: q̄ euāgeliz nō teneret
vt illā remuneratio nē p̄ discipulos dñi po-
ti⁹ plebs inciperet (ā sperare. Quos imi-
tatores suos volēs offidere: addidit: Non
est discipul⁹ supra magistru. Hec ille. In-
ducit aut rursus dñs aliā similitudinē cōtra
iudicātes temere: sicut sine plati: siue ali-
q̄n̄ ip̄i grauiorib⁹ sunt criminib⁹ irretiti: cui⁹
dicit: Quid autē. i. q̄re (vides) i. videre co-
naris (festucā). i. leuē petm̄ p̄paratione ad
maius. Sciendū vō q̄ venialia p̄parant
festuce. Primo fm̄ glof. q̄ oculū mentis
p̄urbant. sed nō opprimūt vt mortle. Se-
cūdo p̄pter sui leuitatē. vñ venialia dicū-
tur modica. Eccl. xix. Qui spernit modicā
paulatim decidet. Tertio p̄pter sui mul-
titudinē. vñ r dicūf arena. Aug. Vltasti
gradia: vide ne obruaris arena. Horra-
lia vō p̄pter oppositas rōnes dicunt trā-
bes (in oculo). i. in volūtate fratru tuū que
temere iudicas (trabem autē). i. maus pec-
catū (que in oculo tuo est nō consideras)
Hec em̄ magna est stulticia. Si enim tibi
displicet petm̄: debet tibi magis displice-
re maus q̄ min⁹: r tuū magis q̄ alienū.
(Aut quō potes sine p̄fusione r rubore (di-
cere fratri tuo: Frater sine eniciā festucam
de oculo tuo: r ipse in oculo tuo trabem
nō vides). i. non videre fingis. Tales fm̄
Theo. sunt hypocrite q̄ cōiter respēdunt
aliena pctā vt iusti videant. Quid sequit:
(Hypocrita erue p̄mū trabē de oculo tuo
& tuē p̄spicies) sine p̄fusione p̄prie p̄fite vt

educas festucā de oculo fratru tuū) Basil-
us: Vides reuera incognitiō sui ipsi⁹ gra-
uissimū oim. Neq̄ em̄ solū ocul⁹ exteri⁹
ra videns sup se vili nō vtit: sed de no-
ster intellect⁹ cū alienū velocitē p̄cedat pec-
catū: lentus est erga p̄pior p̄ceptionē de-
fectuū. Hec ille.

Moraliter in hac parte ch̄us ostendit
Primo quādo debeat esse prelatus. quia de-
bent oculos habere: Pro q̄ nota q̄ in ce-
lo oēs sunt vidētes: r nullus indiget istru-
ctore. Hierem. xxxj. Nō docebit vltra vtr
proximū suū. In inferno autē oēs sunt cecī
Ideoq̄ ceciderūt in foueā. i. penaz aby-
sum. Eccl. xxxij. Formido fouea r laque⁹
sup te qui habitator es terre. s. infernalis.
In p̄senti autē q̄dam sunt cecī. s. subditi et
illiterati: r quidā vidētes. i. prelati q̄ de-
bent duos oculos splendētes habere. i. vñ
tam et p̄p̄trinā. Sed si ipsi sint cecī: am-
bo in foueā cadunt. Et peius est ceco du-
ci a ceco q̄ carere ductore: q̄ si caret eo: tē-
rat viam baculo. s. nature instinctu. Bre-
go. Cū pastor p̄ ab̄p̄ra graditur: necesse
est vt ad p̄cipitium grex sequat. Nota. h.
Reg. v. quō Jebusei posuerūt cecos r clau-
dos sup murē hierlem: in dertum Dauid
dicētes: Nūc̄ ab̄tuleris cecos r claudos:
nō ingredieris huc. Id est: nisi auferant p̄-
latis ignoz. ātes r viciōsi qui sunt p̄stituti in
culmine: nō pōt ch̄s dominari in ecclesia
Et secundo q̄les debeant esse subditi: q̄
debent esse prelatis reuerentes r obediē-
tes: quod notatur cum dicit: Non est dis-
cipulus sup magistru Et hoc etiā si plati
sunt mali: quod Chrys. sup Matth. ostē-
dit dicens: Homines ab initio creati sup
p̄pter se: postea autē sacerdotes ordin. āti
p̄p̄ter te: ergo natura ipsoꝝ est: ordinā-
tio autē eoz nostra. Si bene vixerint eoꝝ
rum est lucrū: si bene docuerint nostꝝ. Ac-
cipite ergo quod vestrū est. Frequēter de
homine malo p̄cedit doctrina bona. Ecce
enim vili terra p̄ciosum aurū p̄ducit.
Annquid p̄pter terram vilem p̄ciosuz au-
rum contemnit? Sed auz eligitur r ter-
ra relinquitur. Nam et apibus herbe ne-
cessarie nō sunt: sed flores herbarū.
Flores autem colligunt et herbas relinquit.